

MANTANA 5

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 7, číslo 5

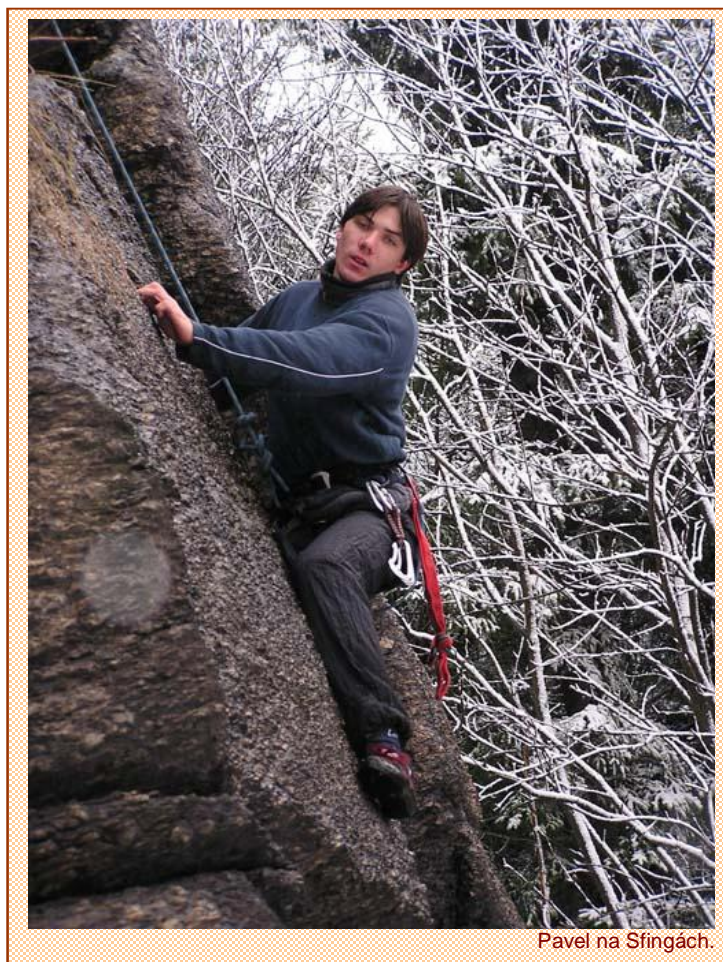
Prosinec 2004

Zimní stanování ...

Na Sfingách z 12. na 13.11.2004.

Na podzim nám přibylo 8 nových, velmi mladých, členů do HK. Loňský „kádř“ nám z velké většiny „odrostl mezi dospělé“ a bylo třeba udělat opět nábor „nové krve“. Začínáme s nimi tudíž jako vždy „od píky“. A to jak v tělocvičně s lezením, teorií i naukou horolezecké metodiky, ale i v přírodě a ve skalách s naukou „jak přežít“. A máme tady první pobyt v přírodě s přespáním. Špatné počasí a akce termín stále posouvaly až zde byl pátek 12. listopadu. To jsme si vybrali Počas nám stále upřesňovali ze slunečného na hůře a hůře. Těžko na cvičišti . . . stanovali jsme za přechodu studené fronty, krásně tvrdácké podmínky, ale přežili jsme. Večer mlha jak mlíko, tající sníh (nahore až 25cm), dole bláto. V noci to přituhlo a zmrzlo, sněžení a nárazový vítr, který mě cloumal stanem a každých pár minut na mne shodil ze stromů balík sněhu. Ráno jsem „se odházet“ ven ze stanu a za trvalé chumelenice se jal vařit čaj k snídani. „Dvanáctiletí chlapi“ ho vypili asi 4litry. Ano, takový je věk našich nových horobojovníků. Mám jich na soupisce osm, dva z nich mámy nepustily. Pomohli jim(i mně) Pavel s Vojtou, již „hotoví“ 18tiletí lezci, jejichž poslední slova po skončení nádherných chvil s „háďaty“ zněla – už jen s dospělými, již nikdy s „potěrem“. Jakoby zapomněli, že i oni, ještě nedávno . . . Práce s dětmi je krásná, jen ten „rozjezd“ je náročný. Do roka a do dne, hin sa uvidí, kdo vydrží. Šák z nich (některých) vyrostou dobří lezčata.

Ale teď začínají. A tak, i když dostali všichni ústní i písemné instrukce a vyzvání, setkali jsme se před tělocvičnou s chutí vyhrát a pokofit (přírodu a útrapy), mnozí se rozhodli nás již od počátku rozveselovat. Pepa (je jich několik) si matroš (oblečení) přivlekl ve velké kožené nákupní tašce, měl by s ní jít z Klášterce 12km terénem na Sfingy. Malý Honza měl vše, i v dobrém báglu, ten byl ale pomalu větší než on (má dva starší bráchy – Šponiary, je generačně třetí v HK). Na kontrolní otázky se od Pepy dovídám, že baterku nemá, půjdou 1,5hod. potmě, věděli to. Ještě jim vnucuji teleskopické hůlky, aby se s nimi naučili chodit, čehož pak lituji. Nahoru došli jen s jednou hůlkou, druhá se jim neznámo jak při chůzi ztratila. No, co se nevešlo, odvezl jsem autem, stejně se vždy sychruju a mám navíc dva spacáky, stan i karimatky, i rukavice a baterky. Ty ostatně byly potřeba. Na Sfingách již všem baterčičky mžouraly jak oči ospalé lvice. Neří nad diodovou, ale co bychom to po nich chtěli. Ano, chtěli bychom, aby poznali úskalí, která je v horách

Pavel na Sfingách.

mohou čekat, a aby věděli jak se mají vybavit, nebo kam až se mohou se svým nedokonalým vybavením pustit. Po postavení stanů rozdělal Pepa pomocí PEPA oheň (ideální je tekutý podpalovač), na kterém během večera shořelo okolo 12ti suchých smrčků, již předem ode mne natahaných z lesa. A několik buřtů a kuřecích hnát (jak ta doba pokročila), spadlých do ohně. Noc byla ještě „mladá“, ale studená, když se mladí sami rozhodli jít na kutě, aby pak mohli ve tři ráno křepčit (zimou a močákem) okolo stanů. My s Pavlem a Vojtou jsme si v pozdním večeru v poklidu vypili svařáček, skrze rozfoukanou mlhu na nás začaly pomrkávat hvězdy.

Neberte tyto řádky jako pláč a žalost, to byste to špatně pochopili. Berte to jako pohled na to jak všichni začínali a začínají. Všichni dělají z neznalosti a nezkušenosti chyby stejné nebo v bleděmodrém podobné. I já. I vy. Jen kdybych zabrousil do paměti, to by se našlo humorných příkladů.

z dějin HK.

[Bohouš]

Jak vytrhnout velrybě stoličku!!!

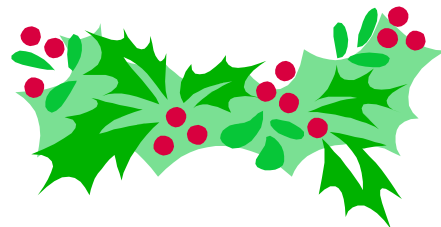
Takto se jmenoval film pro mládež, kde tatínek po tom co opustil polepšovnu jezdil, jak do vysokých hor tak, na pískovcové věže. Pointa tohoto filmu se mě několikrát vybavila při některé z mnoha letošních akcích, kdy si Leonardo da Svinčí umanol, že i v Kadani musí být někdo s kým by vyrazil nejen do již zmiňovaných hor a věží, ale i do bohem a nekvakerskými lezci zapomenutých oblastí. Jako malej Tomáš Holý jsem si třeba

tom adrenalinu co mě stříkal i s uší, našel ještě trochu toho morálu na dolezení k vrcholu.

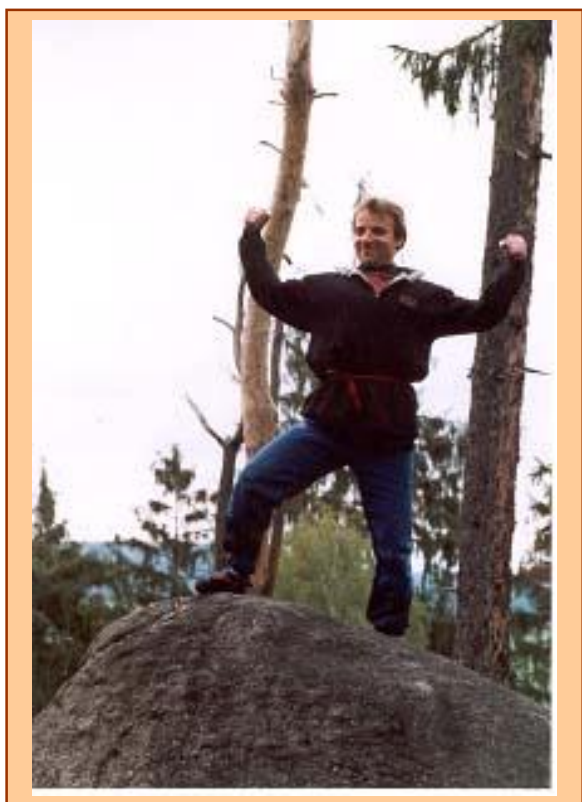
Jedna taková akce, kde jsem si opět vzpomněl jak na film, tak i na adrenalinové výstupy, byl výlet do Chamonix a zdolání fotogenické zešíkmené věže nazvané DENT DU GÉANT 4013m.n.m.(můj volný překlad gigantický zub neboli Velrybí stolička). I když vše bylo důkladně při večerech s vínem naplánováno a i měsíc před útokem v Chamonix o mrknuto z protější jehly MIDI, nevyhnuli jsme se problémům s počasím a výlukou lanovky. Naštěstí aklimatizační vynáška matroše ze stanice Montenyers pod věže Blaitiere, následný výplach ze stěny a druhý den snesení pro změnu mokrého matroše dolů, mě jen utvrdilo že tento Jířou nazvaný Bez Bab Túr, bude jeden z mých nejtvrděších oříšků letošní sezóny.

Jako první krok akce, jsme po dosti mokré zkušenosti navštívili informační centrum, kde byla předpověď počasí na 3 dny a v angličtině. Vypadala velmi slibně a tak začal boj o čas v dobrém počasí. Jak se dostat tunelem do Itálie a pak nahoru a za kolik, se Svinčo pohotovou angličtinou dozvěděl rychle, otázka však byla kolik času to zabere a jestli to stihneme. Při rychlém přesunu městečkem jsme si

všimli, že už kabinka lanovky na MIDI jezdí a tak jsme se vypravili zjistit zda i pro veřejnost a jestli nejede jen do mezistanice. Bylo super zjištění, že se Frantikům povedla revize lanovky o den dřív a tak jsme koupili za 50 Eur lupen na Helbronner a zpátky (tunel a lanovka z Itálie by ušetřila jen kolem 5 Eur pro jednoho a tak pohodlná a rychlá přeprava byla k nezaplacení). Protože jsme ve stanici MIDI byli před měsícem, tak jsme se velmi rychle přesunuli a vykličkovali v davu Japonců do malých gondol, které vozí turisty a nás

pohodlné horolezce nad ledovcem Vallee Blanche s úžasným výhledem na okolní masivy. Po trochu krkolomném přelézání zábradlí a sestoupení po železném schodišti opouštíme lanovkovou stanici, kam jak z gondol z MIDI tak lanovkou z Courmayeur proudí při takovém krásném počasí tony turistů. Ledovec je zatím velmi mírný a tak bez maček a jen v moře pochodujeme co nejbliže k zubu který se z lanovky zdál poměrně blízko. Jenže s krysou na zádech a řidším vzduchem jde všechno trochu pomaleji a tak asi po hodině začínáme kopat základy pro stan. Času máme dost a počasí je nádherné, tak si dáváme záležet s ukotvením stanu. Také jsme poučeni z minula, kdy za hezkého počasí odtáli všechny zakopané kolíky. Až do noci, kdy nebe bez mráčku osvětluje asi tak miliarda hvězd, klábosíme studjeme mapu a průvodce cesty. Ráno vstáváme brzo a sledujeme stíny které poměrně rychle postupují po ledovci a těšíme se až nás trochu zahřejou.

připadal, když mě Svinčo navigoval na Hornickém kamení, ještě z téhle strany jsi to nedal a tady taky ne, nebo právě na zmiňované Velrybě na Mlýnském vrchu. Rozhodně jeho úsilí, umanutí, pošklebování a hecování mě pomáhalo a já vždy s hnědkou v kalhotách vylezl na prvním nebo sólo věci, o kterých se mě loni ani nezdálo. Je pravda, že někdy jsem si ukousl až dost velký kus koláče a i Svinčo měl nahnáno, že vyfučím a se mnou půjdou i amatérsky založené frendy, které pravda někdy sjeli až k jističi. Protože jsem s ním navštěvoval pro mě nové oblasti a materiály, byly pro mě motorem právě tyto vyhecované OS výstupy, proč na SMS od „Milana Tyrana“ vždy odpovědět ANO JEDU. I když pravda ne vše bylo dle lezecké etiky a já si třeba sednul a při odpočívání přemlouval mozek, aby po

Jenže čas letí a nějaké skupinky lezců už jsou před námi a tak nás zahřál až pozvolně se zvedající ledovec až do kuloáru, kterým já velmi nejistě stoupám až do malého sedýlka odkud strmým mixem postupujeme k poměrně velké věži, kterou dle průvodce máme obejít zprava. Skřípot maček na skále a sem tam uvolněný kámen mě na odvaze věru nepřidává a tak jsem rád že v jednom strmém koutě mě Milan háže fousa a já to přelézám na laně. Ještě mě jistí při levém a velmi exponovaném traverzování oné věže, protože máte 2 Km přímo pod zadkem Courmayeur. Na hoře je sněhové plato ze kterého se tyčí asi tak 300 metrů kompaktní skála tohoto mohutného zubu. Zde si poprvé nadávám že jsem Svinču poslech a nevzal si lezečky. Milan v pohorkách velmi bravurně vyvádí první dvě délky a já to doslova a do písmene drtím za ním. Pak nás zbrzdí skupina lezců, které jsme dohonili (se mnou je to až s podivem) a tak mrzeme na poměrně velké polici a koukáme na ohromné lano které vede

až budeme nahore. Boxerské lano končí a já se domnívám že vrcholek nad ním je onen cíl, ale stále povolují lano a parťák zmizel za obzorem. Protože vytočil asi tak dalších 30 metrů, v duch si říkám že je tam asi ještě malej výšvih a se zbytkem lana

dva vrcholy a Milan je na tom druhém a spojuje nás pouze lano a ve vzduchu se houpe expreska se smyčkou. Velmi úzký hřebínek, který musím nejprve sléz dolů a pak na druhé straně zase vylézt, s lanem jen tak do kyvadla ve 4000 m.n.m. se mě jako závěrečný bonbónek moc nezdá. A tak moje slabší stránka začíná Milana ukecávat, že tam kde jsem to vlastně stačí a že je to taky vrchol a i stejně vysokej a že za ním nepůjdu atd... Bohužel nebo bohu díky, Milan se obměkčit nenechal a tak si mě nadávání, když jsem se k němu doškrábal, vybral za celou sezónu. Na vrcholu je gratulace a děláme foto, jenže je dost hodin a tak s rozvahou zpátky. Hřebínek jde o něco lépe a to díky super parťákovi, který si mě již vychutnal a teď už

na traverzu víc jistí. Slaňujeme stejnou cestou a tak je to trochu komplikované a pomalé. Cestou Milan vysvobodil zaseknuté lano které někdo před námi odřízl a tak ho letos na stěně můžete s tímto úlovkem vidět. I nám se pak o něco níž zaseklo lano, ale dalo se tam po tlustém laně lehce dolézt a tak kolem 15:00 jsme zpět u batohů. Je jasné že již poslední lanovku nestihnáme a tak na ledovci strávíme ještě jednu noc. Následuje malá svačina, nazutí maček a hurá dolů ke stanu. Jen o mém sestupu mixem, který na slunci dosti povolil a na co jsem se podíval se sypalo dolů, psát nebudu. Je to všechno jen ne to, hurá dolů. To si musíte nechat vypravovat od mého partnera, protože nebýt jeho tak jsem tam ještě teďka.

No a co závěrem ? Asi jako malý hrdina ve filmu, byl rád že našel tátu a že sním zažil hodně dobrodružství, jsem já moc rád, že tuto sezónu jsem prožil s dobrým parťákem a kamarádem. Ještě jednou díky Svinčo.

[Berry]

POMOC TATRÁM

Dobrovolníci, kteří chtějí pomáhat při odstraňování škod, mohou kontaktovat H. Šifrovou (státní organizace s názvem Veřejně prospěšné služby) na tel.čísle **00421/524422587**. Peníze lze posílat na účet ČSOB 193968930/0300, nebo na sbírku organizace Lesoochranárske zoskupenie VLK (**191010622/0300**, variabilní symbol **999**), která garantuje, že půjdou výhradně na obnovu přirozených horských lesů. VLK přitom výslovně vylučuje plošné chemické postřiky, těžbu dřeva v rezervacích a výsadbu monokultur a nepůvodních druhů. Sponzorovat obnovu Vysokých Tater lze i mobilním telefonem. Nadace Partnerství zaregistrovala u Krajského soudu v Brně sbírku s názvem Člověk a krajina. Na číslo 87777 stačí odeslat rádcovskou SMS s textem „DMS TATRY“. K běžné tarifní ceně bude připočtena částka ve výši 30 Kč + DPH, z níž Tatry obdrží 27 korun.

převzato z časopisu TÝDEN 49/2004

cestou kudy polezeme. Toto lano sem umístili horští vůdci, aby se jim klienty povedlo dostat na vrchol a lezecká veřejnost to odsoudila. Jenže lana jsou tu pořád a i mě v pohorkách leckdy nic jiného nezbylo než plotnové místo vyrůčkovat. Z celé cesty jsou impozantní výhledy na okolní profláknuté velikány a já už se těším

udělal tutovej štand. Slyším povel a tak ruším a po dobrání vyřáším dobít vrchol. Po pár metrech už vidím jakousi kovovou cedulku a tak už v duch povídám, mám to a ani to moc nebolelo. Jenže co se vydrápnu na vrcholek, následuje krize a mé zjištění, kde je oněch 30 metrů lana. Zub je ve skutečnosti opravdu stolička která má

Když se řekne „Thin S-shaped crack“

aneb Rebufatův podpis v jižní stěně Aiguille du Midi 3840 m.n.m

Broněk po té, co shlédnul pár fotek z mojí dovolené, mě několikrát vyzval, abych napsal pár řádků o tom Rébufatovi. Jenže ta záležitost s tím Rebufatem je poněkud vyjímečná, takže těch řádků nebude pár, což doufám Broněk promine.

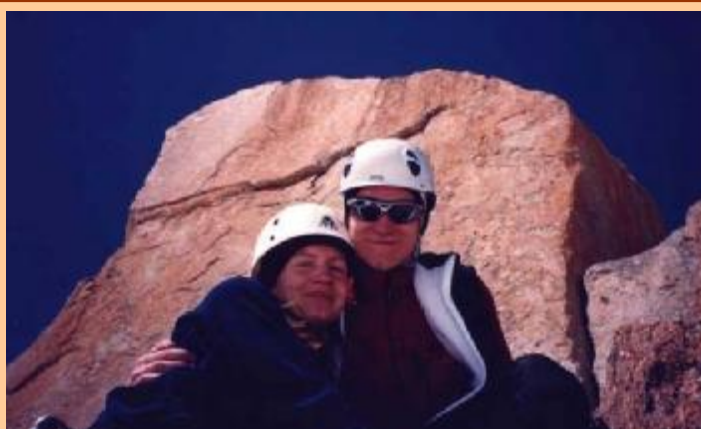
Tak předně bych chtěl říct, že pan Rebufat byl věhlasným horským vůdcem, který ve své domovské oblasti masivu Montblanc vytvořil spoustu nádherných prvovýstupů. Jeho cesty jsou povětšinou přirozené logické linie, jejichž přežení vyžaduje nejen fyzickou zdatnost, ale mnohdy i kus odvahy. Přece jen to byl pan horolezec z doby, kdy odvaha čest nebyly pouhým námětem akčních filmů, ale nedílnou součástí každého chlapa.

Někdy v létě roku 1998 jsme s Leošem putovali po ledovci od Kapucínů směrem k Midi. Jako náhradní plán místo Freneyského pilíře jsme zvolili v nestabilním počasí právě Rebufatovu cestu na jižní stěnu Midi. Jenže člověk míní a počasí mění. Tenkrát to byl nejdelší bivak ve sněhohodešťové plískanici, co jsem zažil. Z lezení nebylo samozřejmě nic.

Karta se obrátila až letos v létě, kdy se tak nějak samovolně vykristalizovala úderná lezecká skupina kadaňské enklávy našeho Horoklubu. Společně jsme vyrazili na dvoutýdenní dovolenou do slunné Francie s tím, že okusíme od všeho kousek. A jedním tím kouskem byla právě ta dozlatova opálená jižní stěna Augille du Midi 3840m. Zvolili jsme lehký rychlý útok, bez aklimatizace, lanovkou rovnou z auta na ledovec do výšky 3600m, kde jsme postavili stany přímo na úpatí stěny. Každý se s výškou a nedostatečnou aklimatizací potýkal po svém. Nejhuře to snášela moje Martina, která v podstatě jen hlídala stany, ležela ve spacáku a koulela očima jak ryba před leknutím. Ráno před výstupem to nejprve vypadalo na propadák přepovědi počasí – drobně sněžilo. Ale kolem desáté mě ze stanu vytáhnul ostrý sluneční svit. Den jako malovaný. Volám na parťáka, který ještě chrupe ve stanu: „Míro, akce!!!“ Tento povel byl v podstatě něco jako výstřel z Aurory. Kolem ve stanovém městečku už panuje čilý ruch. Lidé se vrací z Mont Blancu, nebo na něj vyráží, někteří se chystají do okloních stěn za lezením jako my. A právě ty musíme předhonit! Jdu napřed ostrým tempem jen s nejnútnejším vybavením k nástupu cesty, kam jsem doklusal asi za dvacet minut. Bohužel těsně v závěsu se přiondal i horský vůdce s dvěma klienty a tak začal souboj kdo bude lézt první. Naštěstí Míra přišel včas a tak než se stačil rozkoukat nejen horský vůdce, ale i Míra s Květou, byl jsem už několik metrů nad štandem v nádherné kompaktní puklině. Tím jsem odsoudil horského vůdce,

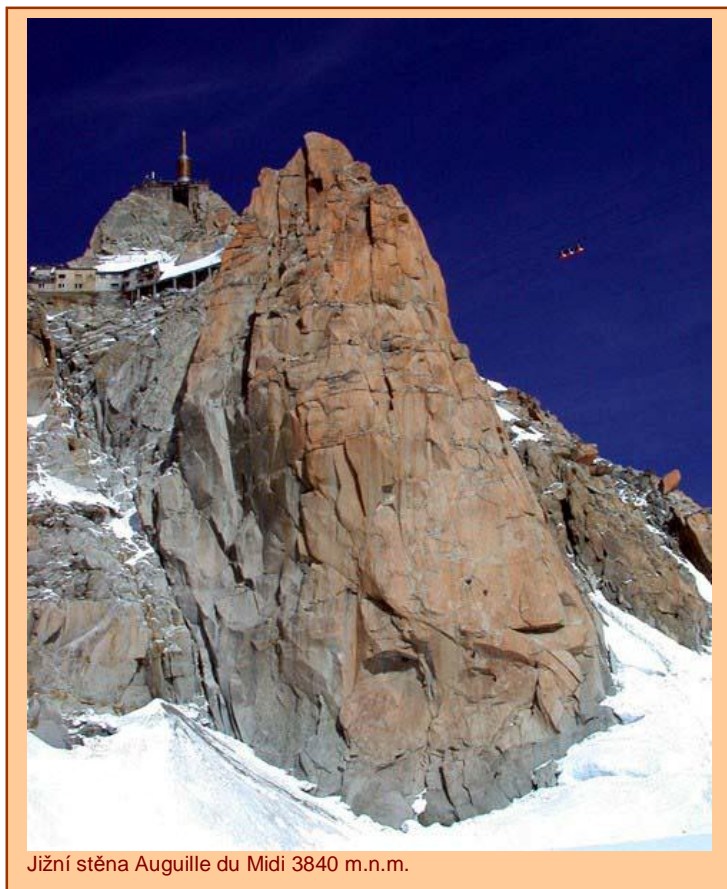

předzdivaného Etien, k čekání. Ale stejně jsem se snažil lézt co nejrychleji, protože Etien ze začátku lezl těsně v závěsu za Květou tak blízko, že jí v podstatě líbal zadek. To jsme s Mírou nemohli vydýchat. Naštěstí to Etiena brzo přešlo (že by zafungovala ta Květy hrachová polívka?). Hned první dvě délky ukázaly, že lezení bude trochu tvrdší nejen co se fyzicky týče. Pod výraznou střešou jsme vzdušným traverzem na tření našli do stěny k malému mezištanu pod klíčovou délku. Míra s Květou si chuchvalec smyček a skob nemohli vynachválit. Zejména když jsme v tom viseli všichni tři a hrnul se k nám ještě Etien. Koukám nahoru jak se nade mnou rýsuje hektar zlaté, sluncem nasvícené kompaktní žuly, diagonálně protknuté soustavou koutů a spár. To vše orámováno černomodrým nebem, o kterém Míra prohlásil, že to není nebe, ale že to je rovnou kosmos. K soustavě koutů vede klíčová, esovitá tenká trhlinka. Teď už vím, že když Rebufat řekne tenká, tak myslí trhlinku na velikost stopera číslo jedna. Lezení po pěti metrech nad štandem vygradovalo do nečekaných obtíží. Trhlinku nepoberu ani na klíč, ani na sokola. Navíc se přestaly vyskytovat skoby a tak se předvádím svým uměním se

Květa s Mírou na vrcholu jižní stěny Aiguille du Midi 3840 m.n.m.

stopery. Trošku lituju, že jsem si vzal starší lezečky, přezdívané holínky. Klíčové místo se totiž musí přelézt plotnou na tření a dost mi to smeká. S kyslíkovým dluhem se drápu hlava nehlava podél trhliny. Najednou se zase začly objevovat skoby, terén povolil a já jsem s úlevou dolezl na štand. Klíčová délka je za mnou a já se můžu konečně vydýchat. Při dobírání jsem si uvědomil, že na strach z pádu díky nedostatku kyslíku nezbývá mozků čas.

Jižní stěna Aiguille du Midi 3840 m.n.m.

Ačkoliv dobírám Míru s Květou současně pomocí reverza, tak tady si oba nechali větší rozestup, protože to bylo fakt těžký. Pravdou však je, že oba to přelezli rychle a plynule, aniž by na nich bylo vidět nějaké úsilí. Takže se mi to těžké možná jen zdálo. Ke kýženým koutům mi chybí ještě jedna esovitá délka. Nejprve jsem musel vystoupat po římse asi deset metrů doprava a pak jsem musel dynamicky skočit do velkých chytů v plotně vlevo. Měla to být pětka, takže jsem tou akrobacií byl opravdu zaskočen. Ale hlavní je, že jsem se přes to dostal a že jsem dosáhnul začátku lehčích koutů. Teď už by nás nic nemělo zastavit, myslím si v duchu. Všichni tři pak chvíli pozorujeme, jak pod námi Etienovi klienti hákují a vlajou v těžkých místech, a jak Jarďa s Pivetskou trpělivě čekají, až se jim od nich uvolní délka k lezení. Docela Jarďu s Pivetskou litujeme, ale kdo pozdě chodí... Pokračujeme kouty vzhůru a předpoklad, že budou lehčí, nebyl zas až tak správný. Míra vyhučel v jednom sokolíku hned v prvním koutě a Květa se málem zasekla v plotně o délku výš kousek pod štandem. Zhruba v polovině cesty se sklon stěny zmínil. V ten moment ze mě spadlo břímě nervozity o osud výstupu a dolehla na mě krize. Cítím se strašně unavený a mám ukrutný hlad. Netrpělivě čekám na štandu až doleze Květa, která má v kapse moji svačinu. Když mi suše oznámila, že bunda i se svačinou leží na nástupu u úpatí stěny, chtělo se mi brečet. V duchu jsem pak udělal výčet věcí, které nemám(e). V podstatě to bylo jen pár drobností jako friend č. 4, prodlužovací smyčky, nůž, prusíky, přilba, sluneční brýle, krém na opalování, pláštěnka a jídlo. Na tři osoby

máme jen jednu láhev s pitím. Tak jsem si dal symbolický doušek, aby se mi nelepil jazyk na patro a pokračuji ve výstupu. Abych se dostal do položené části stěny, musel jsem hned nad štandem překonat převislý výšvih s ramenní spárou. Krásné lezení v expozici. Protože fixní jištění zmizelo, tak štandy hledám jen intuitivně a kupodivu mi to vychází. To se ale změnilo po následující délce, kdy jsem musel podle nákresu traverzovat asi dvacet metrů doleva po rampě do ústí jakéhosi koutožlabu. Tady už musím štandovat jen ve vklíněncích a friendech na malé šikmé polici, kde se ve třech jen stěží vejdem. Nějaké nýty vedly kamsi doleva po rajbákové hraně, ale utěšuju se tím, že Rebufat byl klasik, a že ten by tu spáru nade mnou určitě nevynechal. Až později jsem zjistil, že jsme vylezli šestkový variant horní části stěny. Nejprve to byl položený žlábek na tření, něco jako okap, ve kterém nešlo nic založit a jediná skoba byla až na jeho konci. Přelezení tohoto žlábků ještě zkomplikovalo zamotané lano, takže jsem musel v lezecké pozici čekat, až to Míra s Květou rozmotají. Nad žlábkem se otvírá klasický velký žlab se sněhem na dně. Střídavě jsem lavíroval zprava doleva v jeho stěnách a nakonec jsem zvolil cestu přepadem z levé strany na pravou stranu do plotny ke štandu z nýtů. Míra i Květa ten přepad jako zpeřštění cesty odmítli a přešli ten žlab spodem. Společně koukáme vzhůru a zjišťujeme, že cestu k vrcholu uzavírá komín zakončený převisem, rozřatým ruční spárou. V převisu jsou vidět dřevěné klíny vyzdobené chuchvalcem smyček. Začínám pochybovat o správnosti směru výstupu. Ale nic jiného mi nezbývá, než to zkusit přelézt. Zanořil jsem se co nejhlouběji do komína a čistě rozporovou technikou jsem se prodřel až k ruční spáře. Zohýbané do prostoru trčící skoby jsem raději ignoroval. Procvaknul jsem pouze dřevěný klín, pojistil ho friendem a vyžáboval jsem ruční spárou nad převis do lehčího terénu, který vede na hřeben, kde končí vlastní stěna. Je po všem! Dobírám Beránky a vychutnávám si jejich chvalozpěvy na právě přelezenou délku. Refrén se skládal většinou ze slov „blázen“ a „magor“. Ještě jsme kousek popolezli doleva pod vrcholový blok ke štandu, kde začíná slaňovací dráha. Slanění bylo rutinní záležitostí, i když se nám povedl husarský kousek v tom smyslu, že jsme slanili nikoliv v kolmici na ledovec, ale cestou výstupu, čili diagonálně celou stěnou, přímo na nástupovou polici k batohům.

Po zbytek dovolené, jsme si znovu a znovu vyprávěli dojmy z výstupu, který v nás zanechal hlubokou stopu. Přemýšlel jsem, čím je tento výstup tak jiný, oproti ostatním cestám v jiných pohoří. Těch odlišností je celá řada. Hlavním rozdílem je vysoká nadmořská výška, kde člověk bez aklimatizace těžko udýchává chůzi, natož nějaké akrobatické kreace při skálolezení. Další odlišností je prostředí ledovcových velehor, které navozuje zcela specifickou atmosféru drsného prostředí. Pak je tu technická a psychická vyrovnanost cesty, která vede jedinou slabinou stěny, kde se každá délka leze od začátku do konce, nikde žádný chodák a navíc obtížnost uvedená v průvodcích má blíže k Welzenbachovi než k UIAA. Krásná struktura skály – nádherně dozlatova zbarvená kompaktní žula, kterou jsem zatím nikde jinde nepotkal. Počasí – tentokrát slunce bylo fér a hřálo nám záda a smálo se na nás z modrého ažúra. Parťáci - já měl tu kliku, že jsem tu cestu vylezl s přáteli, se kterými se projevuje synergický efekt prožitého štěstí. Nevím jak to vnímali oni, ale asi nějak podobně, jinak by mi na dovolené nepřežďovali „Milan Tyran“.

(ze seriálu „Impressed with Mont Blanc granit“)

[Leonardo da Svinchi]

Ötztálské Alpy

11/2004

V úterý večer telefonát. Kluci z jižních Čech se chystají na základě dobré předpovědi vyrazit do Alp takto netradičně, uprostřed týdne. Nabídce se těžko odolává a tak zbývá pouze přesvědčit zaměstnavatele, že pro tyto dny jsem postradatelný, přesunout svoje úkoly na kolegy a hurá! Ve středu 24.11. po práci rychle doma pobalit zbývající propriety, krátká zájízka do Kadaně ke Svinčovi pro zapůjčený stan a pak již rychlý přesun do Tábora. Přehazují věci k Pájovi do Oktávky a nabíráme zbytek osazenstva – Slabocha a Šlahouna. Následuje klasický noční přesun k horským velikánům, tentokrát zpestřován libými tóny a romantickými texty neméně romantické skupiny Kabát. Nad ránem se ukládáme do spacáků na zledovatělém parkovišti u zubačky v Mittelbergu (1.734m).

Rána jsou opravdu chladná a tak nepotřebujeme ani budíka, abychom nezaspali první ranní zubačku. Ta vyráží v 8³⁰. S nabaleními batohy a prkny na ramenou kráčíme odevzdat každý svých 21 EUR. Odměnou nám je překonání následujících cca 1000 výškových metrů téměř bez námahy. Vyjeli jsme útroby hory Grabkogel (3.052m) a ocitáme se v „Pitztálském lyžařském ráji“. Využíváme ještě

Ötztálské Alpy_brochkogel

služeb vleků a vyvlékáme se až na konečnou do sedla Mittelbergjoch (3.166m). Odtud se přesouváme nejdříve pěšmo, potom lyžmo na ledovec. Nasazujeme pásy a přemísťujeme se pod Hintere Brochkogel, respektive jeho severní stěnu, kterou hodláme ještě dnes vylézt. Pod stěnou dáváme svačinooběd a převlékáme se do zbroje. Dolní část je bílá, nahoře je vidět modrý led. Vyrážíme obě dvojky do stěny a lezeme společně vedle sebe. Pája přelézá okrajovku a točí první délku. Podmínky jsou parádní, pod tenkou vrstvou firnu je ledový podklad. Sklon spodní části asi 45°, výše zmizel firn a led se stal tříštivější. Také sklon se zvětšil asi na 55°. Střídáme se pravidelně ve vedení a vybíráme směr ve spádnici vrcholového ledového nosu.

Šlahoun se Slabochem jdou vlevo od nás a drží se při levé hraně stěny. Vlastní vrcholový nos má sklon asi 70° až 75°, ale vzhledem k tříštivosti ledu ve vrcholových pasážích ho lehce obcházíme zleva. Zhruba po třech hodinách lezení jsme na vrcholu Hintere Brochkogelu (3.635m). Chvilí po nás dorážejí i kluci a tak se společně kocháme ze západu slunce a okolních vrcholů. V dále monumentálně ční trojhvězdi Ortleru, Monte Zeburu a Königspitze a vidět je čtyřtisícová Piz Bernina. Vidina blížící se noci nás popohání k sestupu. Hřebínek v sobě skrývá jedno exponovanější místo, ale jinak nás bez problémů pouští k našim věcem u nástupu. Odtud již za svitu člověk sjíždíme do nižšího patra ledovce, kde hodláme nocovat. Důvody jsou hned

dva: nebude tam případně tolik foukat a budeme mít blíže k nástupu naší plánované zítřejší túry-severky Wildspitze. Avšak skutek- utek! Při balení matroše zjišťuji, že postrádám vrcholový štand (2 šrouby, 2 smyčky, karabinu). Tímto okamžitě vyhrávám nepsanou soutěž o žolíka zájezdu a nabourávám naše původní plány. Jelikož jde o Pájův matroš a také o nezanedbatelnou položku, rozhodujeme se o opětovný výstup na Brochkogel. Po mrazivé noci, kterou Pája coby kuchař výpravy z části provařil – budiž mu čest!, je tu ještě mrazivější ráno. Kluci vyráží na Wildspitze normálkou na lyžích a tak stoupáme v jejich stopách až pod Brochkogel. Tady se odpojujeme a „odskakujeme“ si pro matroš na vrchol. Po návratu k lyžím se s jejich pomocí snadno a rychle přesouváme pod Petersenspitze (3.484m), na kterou také hřebenem vylézáme. Zpět k lyžím a opět díky nim bez obtíží pokračujeme na zasněžený vrchol Taschachwandu (3.365m). Odtud již jen příjemný sjezd k našim stanům dole na ledovci. Kluci už jsou zpátky, mají sbaleno a tak co my balíme, oni vaří výbornou polívku. Potom společně sjíždíme, vystupujeme a opět sjíždíme zpět do civilizace. Jelikož máme ještě čas do odjezdu poslední zubačky, využíváme ho ke sjezdovému lyžování bez hyen na zádech. Po návratu k autu a naložení věcí, se rozhodujeme odměnit jedním pivem v místě hospě U Čarodějnic. Jaká byla skutečnost? To je skoro na jiný článek.

Horám Zdar!

[Letoš]

Ötztálské Alpy - Letoš při lezení

Chamonix BBT 27.8.-5.9.2004

V Chamonix už jsem letos jednou byl v červenci, ale to nám se Štěpánem a Maruškou počasí moc nepřálo, a tak jsme lezli spíše v okolních skalních oblastech. Tentokrát bychom rádi zdolali něco z tak vyhlášené chamonixské žuly, nejlépe na chamonixské jehly. Proto vyhlášíme tzv. BBT (bez bab tour) a do auta přibíráme Svinču s Berym. Beru naše auto, abychom nemuseli šetřit místem a v pátek večer (27.8.04) už svištíme v Německu po dálnici. V sobotu nad ránem parkujeme u "piknikáče" nad Chamonix a dospáváme zbytek noci.

Máme v plánu vylézt něco na Grand Chamois, nejlépe Cordierův pilíř, ale po zjištění situace na místě raději volíme kratší výstupy na Red Pillar pod Blatier. Západní stěny jsou totiž dost mokré, na policích leží sníh a předpověď na neděli není nic moc. Ještěže tak, v neděli odpoledne přichází parádní průtrž, ve které pěkně moknou dva Angličané i Svinča s Berym. Další den tedy balíme předsunutý tábor a vracíme se zpět do Chamonix a večer do piknikáče, kde grilujeme klobásy a jiné dobroty. Podle předpovědi už má být jenom hezky, a tak se Svinča s Berym rozhodují pro útok na Dent du Géant - 4013 m. Štěpán navrhuje jižní stěnu Minaretu - 3450 m. V noci jsou nádherné hvězdy a měsíc v úplňku svítí jako blázen.

Po snídani se přesouváme zpět do Chamonix. Svinča s Berym jdou zjistit, jestli už jezdí lanovka na Midi, my se Štěpánem jdeme navštívit Oliviera a pak přejíždíme do Argentiere k lanovce na Lognan. Necháváme se vyvézt do výšky 1974 m, odkud už musíme po svých. Nejdříve po moréně a pak už po ledovci k chatě Argentiere. Od lanovky to jdeme skoro tři hodiny. U pramenu vody nad chatou sundáváme krys a vaříme

polévku. Pak ještě stoupáme asi půl hodiny na místo bivaku. Hádám, že jsme tak ve 3000 m. Já budu spát na placatém kameni, Štěpán si urovnal místo v suti pode mnou. Začíná fantastický západ slunce. Okolní stěny se barví nejdříve do zlatova a pak do červena, aby se nakonec ponořily do tmy a mohly vysvitnout hvězdy. Ty už pozorujeme ze spacáků, dokud je nezastíní měsíc.

Ráno fotíme pro změnu úžasný východ slunce a ozáření stěny v hřebeni Aiguille Verte. Je docela slušná kosa. Přebalujeme matroš a po snídani vyrazíme k

ZIMNÍ TÁBOŘENÍ 2005 - 6. ročník MEDVĚDÍ SKÁLA 924 m

Již 6. ročník zimního táboření Horoklubu Chomutov se koná 8. – 9. 1. 2005 na Medvědí skále (924 m). Společný start je v sobotu ráno v 8.00 hod. od koupaliště ve Vysoké peci. Ti, co se bojí tmy, či neradi vstávají mohou i později.

Věz však, že chceš-li získat medvědí dráp a samolepku Horoklubu, měl bys na vrchol Medvědí skály donést otisk razítka ze všech níže popsaných věží na jakékoli neochlupené části vlastního těla dle vlastního výběru. Seznam kontrolních věží: Jižní věž, Šaman, Prsty a Vladulina vyhlídka. Přístup k věžím viz průvodce popř. Mantana .

Předpokládá se samozřejmě přenocování na vrcholu, ať už ve spacáku či bez, ve stanu či bez, s partnerem (partnerkou) či bez, s ní či bez. Fantazii se meze nekladou a co není zakázáno, je povoleno. Zakázána je pouze sobotní konzumace v horském hotelu Lesná.

Posledním předpokladem pro získání medvědího drápu je přezení unikátní cesty Pochod od Milana Svinářika na samotné Medvědí skále.

Samozřejmě bude oheň, hvězdnaté nebe nad hlavou, prokřehlí kamarádi, více či méně živá voda a již neodmyslitelná ranní rozcvička....

... a proto opusť svoji rodnou pec
... a pojď s námi na kopec.

nástupu cesty Mine Adoree za 6+. Podle průvodce to má být cesta s výbornými štandy a spoustou jištění, ale opak je pravdou. Postupové jištění žádné, štandy maximálně ze starých smyček v hodinách a moc pěkné lezení to také není. Zhruba v půlce tak raději uhýbáme do vedlejší cesty a poslední dvě délky lezeme Rébuffatem. Následuje přechod. za hranu a pak nádherná stěnka v červené žule s lahůdkovou spárou, pak parádní sokolík a nakonec úžasný výlez po hraně na vrchol. Jestli je ten Rébuffat takový celý, tak by to mohla být nádherná cesta. Aspoň na závěr pěkné lezení. Ani slánění a sestup nestojí za nic, staré smyčky na štandech, volné kameny ve žlabu a nakonec sestup v lezečkách po sněhovém poli. Štěpán konstatuje, že nic horšího ještě nelezl. Ještěže si to vybral sám. Dneska už lanovku určitě nestihneme, a tak na skalní ostruze nad ledovcem děláme ještě jeden bivak. Dojídáme poslední zbytky, vaříme čaj a opět se kocháme nádherným západem slunce. V noci opět září miliony hvězd, které později zastiňuje silný svit měsíce.

Jelikož už nemáme nic k jídlu ani k pití, tak kolem osmé hodiny ráno vyrazíme k lanovce. K našemu velkému překvapení

nám obsluha sděluje, že lanovka nejede kvůli pravidelné údržbě, a tak těch 770 m k autu musíme sestoupit po sjezdovce. Výborná záležitost s těma krysama na zádech. Přejíždíme do Chamonix, kde se u supermarketu potkáváme s klukama. Společně jdeme k autu, sušíme na sluníčku spacáky a navečer opět přejíždíme do piknikáče, kde grilujeme zbylé uzeniny, popijíme pivo a vyprávíme si zážitky z předchozích dní. Všichni jsou celkem unavení, a tak na zítřka

Z CHORÝCH MOZKŮ

ANEB DESTILÁTY Z CHYTRÝCH PALIC!

(Odposloucháno na posledním slánění HO Tisá v prosinci 2004 a věnováno kytarovému perpetuum mobile Zipovi z CAO Děčín)

... Holky to maj těžší ale kluci to maj delší! (*Zip versus Jan Nedvěd*)

... Kristýnka by mala mať, taký kokot ako Nad! (*Zip versus Peter Nagy*)

Zipův dialog s favoritkou:

Zipova favoritka: „Zipe, jaký mám oči?“ ☐

Zip: „Pěkně podlitý!“ J

Zipův dialog se Svinčou:

Zip: „Kde máš starou?“

Svinčo: „Doma! Maluje!“

Zip: „Sousedovi vejce?“ J

Zipův dialog s Míšou Vyleťalem:

Míša: „Zipe, víš kdo je tohle, tohle je Svinčo...“

Zip: „Tak si toho vola někam seber, on už na mě práskal do chytřejch palic!“

Vylezené cesty :

29.08. - Red Pillar Aiguille Blatier (2972 m) - Nabot leon 5+ Jířa, Štěpán 200 m, 5 SL
29.08. - Red Pillar Aiguille Blatier (2972 m) - Crook Penning 4+, 5+ Svinča, Bery (2 SL)
29.08. - Red Pillar Aiguille Blatier (2972 m) - L'aurance Arabie 7, 6+ Jířa, Štěpán (2 SL)
30.08. - Minaret (3450 m) - Mine Adoree 6 Jířa, Štěpán 300 m, 13 SL
01.09. - Dent du Géant (4013 m) - Géant Branché 5+ Svinča, Bery 140 m, 4 SL
01.09. - Barberine - Sylvie phobie 6c+ Jířa, Štěpán 250 m, 12 SL
03.09. - Barberine - Viper au Pied 6b Svinča, Bery 250 m, 10 SL
03.09. - Grand Perrons (2674m) - Squatteurs de Lune 6b Jířa, Štěpán 370 m, 10 SL
04.09. - Grand Perrons (2674m) - Pain de sucre 6a Svinča, Bery 300 m, 11 SL

vyhlašujeme odpočinkový den, v rámci kterého si půjdeme vylézt na nedalekou stěnu Barberine. Jsou tam krásně vynýtované plotny dlouhé asi 300 m a nástup je 10 min. od auta.

Já se Štěpánem si volíme cestu Sylvie phobie za 6c+, Svinča s Berym jdou do Viperu za 6b. Za 2,5 hod. jsme se Štěpánem nahoře ve stylu RPOS, což mi přijde jako celkem slušný výkon. Ještě hodinu slanění a pak už od auta pozorujeme Svinču s Berym, jak zvolna stoupají k vrcholu. Popijíme pivo, vaříme jídlo a přitom sledujeme dění ve stěně. Když zapadá slunce za hřeben, začíná být pěkná kosa a my zalézáme do auta. Už jsme tu poslední a Svinča pořád nikde. Pak konečně přichází a opět se přesouváme do piknikáče. Takový pohodový odpočinkový den. Grilovat už nemáme co, a tak vaříme poslední zbytky potravin a poměrně brzy uleháme, protože zítra chceme vylézt na Grand Perrons.

Vstáváme hned, jak se rozední a po krátké snídani vyjíždíme strmou silnicí k přehradě Lac d'Émosson. Odtud stoupáme 1,5 hod. nejprve po traverzové pěšině, později suťoviskem až pod stěnu. Svinča s Berym jdou více vlevo do klasické cesty Pain de Sucre za 6a, my máme v plánu vylézt sportovní cestu Squatteurs

de Lune za 6b. Po 4,5 hod. lezení jsme na vrcholu. Opět se mi podařilo RPOS. Kocháme se se výhledem na masív Mont Blancu na protější straně údolí a vůbec jsou vidět skoro celé Alpy. Po krátké siestě slaňujeme stejnou cestou k

nástupu. Scházíme k traverzové cestě, kde se opět paseme na borůvkách a v 17.00 hod. se vracíme zpět k autu. Opět doplňujeme tekutiny a energii a čekáme na kluky. Ti přicházejí po osmé, rovněž se skalpem vrcholu v kapse. Vracíme se zpět do piknikáče, kde už teče i teplá voda, a tak se kluci mohou i umýt. Likvidujeme poslední zbytky jídla a pití a pak spokojeni usínáme s pohledem na hvězdy.

Ráno vstáváme opět celkem brzy, protože nás čeká dlouhá cesta domů. Snídani si dáváme až na dálnici na odpočívadle, kde už svítí sluníčko. V Německu stíháme na jiném odpočívadle oběd a na večeri už jsme doma. Teda jak kdo, já s Berym jsme sice doma včas, ale Maruška s Květuškou odjely lézt na Kaiter a ještě se nevrátily, a tak se večer nekoná. Ale jinak to byl parádní výlet a hlavně nám konečně vyšlo počasí.

Tak zase někdy příště v Chamonix.

[Jířa]

BĚH NA JEDLÁK

853 m n.m.

Ačkoliv Baltazar Cup již měl několikaletou tradici, v posledních ročnících jsme se potýkali s nedostatkem Puluristů, kteří byli ochotni tento závod absolvovat. Proto jsme se rozhodli přizpůsobit současnému trendu lehkých expedic v alpském stylu a pro letošní rok jsme pro členy Horoklubu připravili zcela nový závod - Běh na Jedlák. Závod

spočívá v tom, že je nutné se co nejrychleji dostat z místa startu na vrchol Jedlové hory o nadmořské výšce 853 m nad mořem, kde se nachází z dálky viditelný stožár vysílače. Trasa je libovolná, motto závodu zní: „Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se a přežít“. Start závodu byl stanoven na 20.11.2004 na 11.00 hod, ale první závodníci přicházejí ke koupališti ve Vysoké Peci již před půl jedenáctou. Na zemi

leží pár centimetrů čerstvého sněhu a tak si čas při čekání na ostatní účastníky krátíme koulváním. Jako poslední doráží Kadaňská a Klášterská enkláva. Broněk všem rozdává startovní čísla, ještě udělat

Umělá stěna HOROKLUBU

na umělé stěně gymnázia Kadaň:
Horokroužek pořádá v úterý 07.12.2004 –
Mikulášskou stěnu

POZOR !!! Tělocvična je uzavřena ve dnech :
24.12.2004 až 26.12.2004
31.12.2004 až 01.01.2005

předstartovní foto a s mírným zpožděním oproti plánu vyběhává 14 závodníků na trať, dlouhou zhruba tři kilometry s převýšením asi 500 m. Rychlejší běžci se dostávají na čelo pelotonu a utíkají ostatním. Bohužel ale neznají dostatečně terén a tak se nakonec z vítězství může radovat

Pája, který se na vrchol dostává nejkratší cestou v čase 45 min. Druhý doráží s téměř dvouminutovým zpožděním Pepíno a těsně za ním přibíhá Brácha Párek. Teprve po nich dobíhají ostatní běžci, kteří běželi po silnici. Z žen dobíhá jako první Deivina v čase 49 min, za ní Květuška

s časem 52 min a třetí místo nečekaně obsazuje teprve 10-ti letá Barunka Šťastná s časem 57 min. Za hodinu a půl od startu přicházejí i poslední účastníci závodu. Ti sice vůbec neběželi, ale na vrchol přišli, čímž splnili motto závodu, protože v celkem drsných zimních podmínkách, které celý závod provázely, přežili. Nahoře dost silně foukalo a tak se tady nikdo moc nezdržoval a všichni se rychle přesunuli na Lesnou do hospody, kde bylo pro závodníky zajištěno občerstvení.

Tady, v příjemném teple, můžeme rozebrat celý průběh závodu, občerstvit se výborným jídlem a pitím a v klidu celou akci vyhodnotit. Vítězům závodu předáváme diplomy, ostatním účastníkům alespoň pamětní listy. Večer ještě doráží několik dalších lidí, muzikanti vybalují nástroje a rozjíždí se skvělá zábava, která končí až dlouho po půlnoci.

Doufám, že se tato akce ujme a příští rok se jí zúčastní dostatek lidí nejen z našeho klubu.

Celkové pořadí a časy 1. ročníku:

Tak ahoj na příštím ročníku.

[Jíra]

VĚŽE NA CHOMUTOVSKU JIŽNÍ VĚŽ

Další věž na Jedláku je Jižní věž. Lze o ní ve všech směrech hovořit v superlativech, neboť je ze všech zdejších skalních útvarů zřejmě nejvíce lezecky využívána, působí mohutně a skýtá neuvěřitelně krásné výstupy v pevné skále jak v nižším, tak i vyšším stupni klasifikace. Bohužel, nejsnazší výstup na vrchol není nijak obtížný a proto byla vrcholová kniha umístěná zde v r.1994 často znehodnocována, až o čtyři roky později zmizela docela. Nová byla umístěna téhož roku do stěny, konkrétně do cesty Velký kout.

Zřejmě poprvé se název Jižní věž objevuje v horolezeckém průvodci Nepískovcové oblasti v Čechách v r. 1968. Podklady ke zdejším skalám do tohoto průvodce zpracoval Lev Konečný a udává na věž čtyři výstupy s dosti nesrozumitelným popisem. Je však téměř jisté, že věž byla před válkou zlezena německými lezci a to zřejmě všemi směry vedenými v duchu doby. Pravděpodobně se jedná o Velký kout, Prostřední kout, Jižní pilíř snazší výstupy v severní stěně a možná i Bleskovou spáru či Superspáru. Výše zmíněné čtyři cesty lze tedy považovat spíše za první známé přelety po r 1960.

Jižní věž se nalézá na jižním svahu přímo nad obcí Vysoká Pec v nadmořské výšce 580 m n. m. Ačkoli patří k nejnižší položeným skalním útvarům na Jedláku, poskytuje poměrně pěkné výhledy na Vysokou Pec a Chomutov, neboť svou výškou 17 m přesahuje vzrostlý bukový porost.

Údolní a západní stěny jsou kolmé a výstupy v nich patří k nejmáznějším na Jedláku. Severní (náhorní) stěna je rovněž kolmá, v pravé části až převislá. Je rozdělena mohutnou vodorovnou policí. Výstupy jsou zde nižší, ale

KRÁSNÉ VÁNOCE

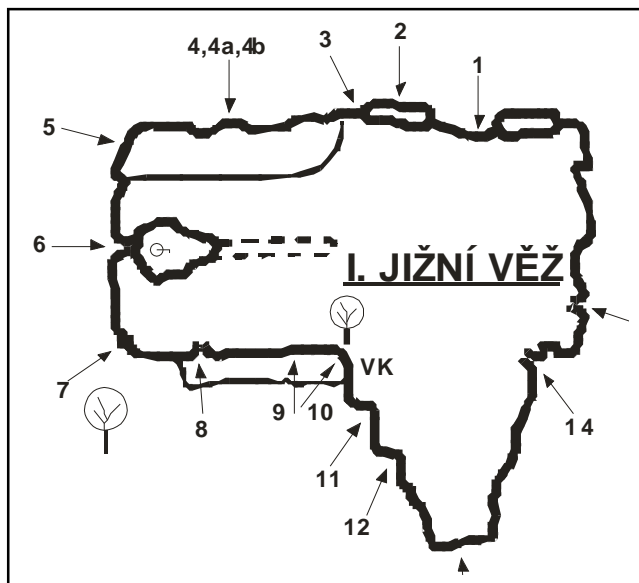
rovněž hodnotné. Krátká východní stěna je pouze „doplňková“ se dvěma snazšími výstupy. Na vrcholu je od roku 1999 osazen dobírací kruh.

V bezprostřední blízkosti věže se nalézá několik menších skal a kamenů, na které vedou kratší boulderové cesty. Vlevo od věže protéká přes léto vysychající Šimperský potok, který se zdá být pitný.

Co se týče jednotlivých cest, tak vše podstatné lze vyčíst v popisech. Určitě drtivá většina cest je hvězdičkových a těžší cesty jsou zajištěny nýty, nejsou však určitě přejištěny. Klasické starší cesty jsou zajištěny skobami. Jakékoli nýtování je zde již nežádoucí a možnosti prvovýstupů jsou vyčerpány.

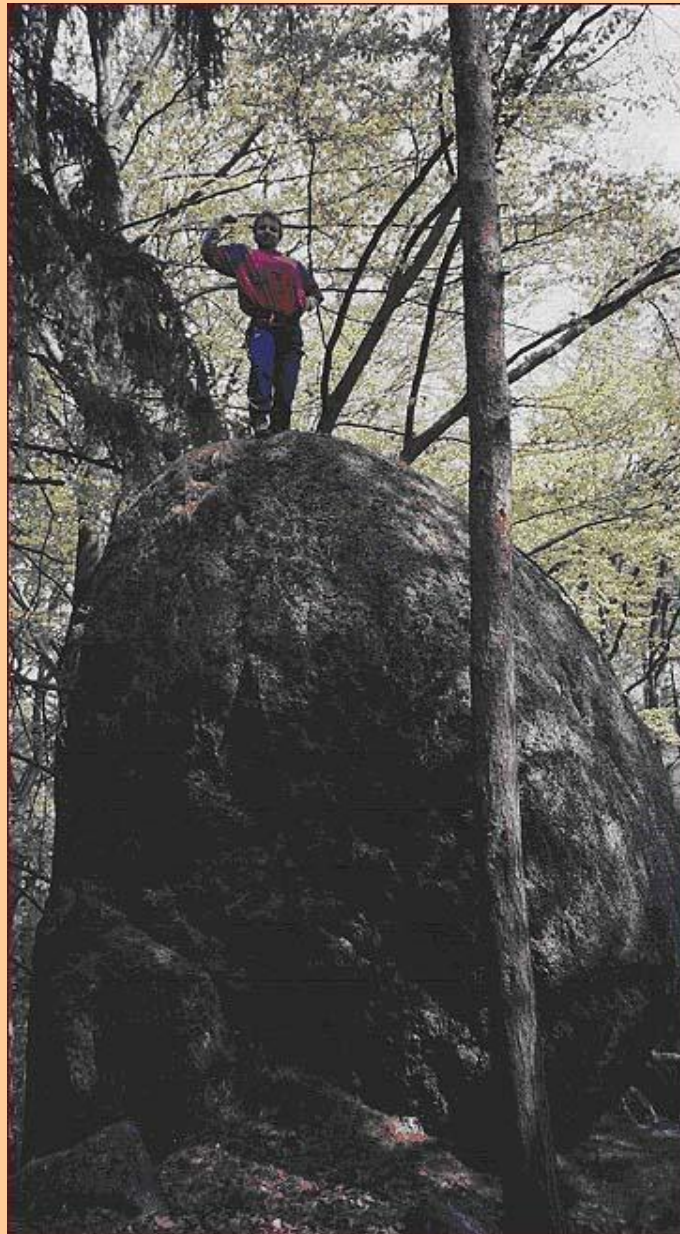
JIŽNÍ VĚŽ

- 1) Sestupová 1. Po stupních v místech, kde zaniká (S) stěna.
- 2) Pilířek 3. Stř. pilířku v levé části (S) stěny.
- 3) Severní koutek 3. Malým koutkem mezi pilířem a stěnou.
- 4) □ Prostřední cesta 6+; původně V A1 - M. Kutílek, L. Konečný, 30.4.1960, M. Svinařík, S. Kazda, 1987. Stř. (S) stěny podél tenké trhliny na lavici. Odtud snadno dol. n.v.
- 4a) var. Superskyhooking 7-; M. Svinařík, P. Svinařík, 28.9.2001. VI. od cesty „Skyhooking“ n.v.
- 4b) □ var. Skyhooking 6+; J. Šťastný, M. Svinařík, L. Dvořáček, M. Gondeková, 21.5.2000. Z lavice „Prostřední cesty“ při pr. hraně přes dva nýty n.v.
- 5) Na plný pecky 7; M. Svinařík, P. Svinařík, J. Král, 8.4.2000. VI. od „Superspáry“ podél (SZ) hrany k nýtu (též snadněji natraverzováním zl.) a dále př. levou částí stěny podél trhlín (nýt) n.v. (15 m)
- 6) Superspára 6; Z. Pašek, M. Kutílek, 4.1.1963. Úzká (SZ) stěna je rozřata kolmou spárou. Spárou, výše přes převis vl. n.v.
- 7) Velká říjnová hrana 7-; původně VI A1 - J. Zástěra, V. Hajný, 7.11.1987; 1. volný přeлез - M. Svinařík, P. Svinařík, 8.4.2000. (JZ) hranou přes převis, po hraně dol. na balkon. Spárou přes vklíněný balvan, výše vpr. hladkým koutem n.v.
- 8) □ Blesková spára 5+; M. Kutílek, Z. Pašek, 4.1.1963. N ze skal. bloků přes převis do spáry. Spárou na její konec, T dopr. do další spáry, jí n.v.

- 9) Cesta za oceán 6+; M. Svinařík, J. Šťastný, L. Dvořáček, M. Gondeková, 21.5.2000. VI. od „Velkého koutu“ stěnou na předskalí. Sokolíkem přes převis (nýt) a šikmo vl. plotnou do výlezové spáry „Bleskové spáry“. Tou n.v.
- 10) □ Velký kout 4+; F. Řezníček, M. Kutílek, 9.10.1960. N ze skal. bloku přes malý převis do koutu. Jím n.v.
- 11) Prostřední kout 3. Koutem pod malý strop, výše dopr. na pilíř.
- 12) Poslední kout 3; M. Kutílek, L. Konečný, 30.4.1960. Krátkým koutkem na pilíř.
- 13) Jižní pilíř 3. Stř. výrazného pilíře přes stupně n.v.
- 14) Dunivý kout 3; Pavel Suchopárek, 16.6.1997. N výrazným koutem ve (V) stěně (vl. dunivý blok). Výše po pilířku vpr. n.v.
- 15) Křemílkova spára 4; Pavel Suchopárek, 16.6.1997. Spárkou vpr. od cesty „Dunivý kout“ n.v.

HÁDEJ HÁDEJ KVAKOŠI !!!

Další pokračování poznávacího testu pro krušnohorské kvakery. Tak tedy hádej, hádej kvakoši, kde se nachází toto zkamenělé brontosauří vejce? Správné odpovědi zasílejte prostřednictvím SMS do kvakerské centrály.

Nápověda: V této oblasti není ani jedna žlutá či bílá šipka!!! Doslova „Bílé místo v kvakerských mapách!“

MANTANA ✓ horolezecký občasník ✓ vydává **HOROKLUB** Chomutov ✓ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ✓ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ✓ e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ✓ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ✓ webové stránky metodiky : <http://horometodika.webpark.cz> ✓ sazba : Microsoft® Word 97 ✓ U P O Z O R N Ě N Í - nadále bude občasník MANTANA k dispozici na schůzi, na klubu, na umělé stěně, na internetu nebo bude zaslán mailem.